

Hvad er det så, kommunerne skal gøre for at gøre det godt? Jeg tror bl.a., det er vigtigt, at der er et fornuftigt samarbejde, så man på et tidligt tidspunkt får kendskab til det, hvis der er problemer. Så gælder det om at være opmærksom på den meget brede vifte af indsatsmuligheder, der er, og at man er meget bevidst om at få hjulpet folk videre, og igen især børnefamilier, for der er det altså afgørende, at der bliver taget hånd om situationen.

Men alt det sætter jeg jo fokus på i samarbejdet med KL, plus at jeg forventer, at Domstolsstyrelsens nye datasystem, som bliver etableret med årets udgang, fremover vil sikre, at vi får de informationer, som vi har brug for på området. Og hvad der i øvrigt måtte være brug for af initiativer, ja, det vil jeg tage stilling til, når jeg har et mere oplyst grundlag at vurdere det ud fra.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 4261

9) Til socialministeren af:

Lise von Seelen (S):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes det kan undgås, at handicappede, der får administreret handicaphjælpere fra kommunen, personligt mødes med erstatningskrav i tilfælde, hvor der sker fejl i det fagretlige system, og hvor fejlen resulterer i erstatning til handicaphjælperen?«

Lise von Seelen (S):

Vi har set en situation, hvor en borger bevilges en personlig handicaphjælper, og hvor denne borger så får administreret alt det personalerelaterede via kommunen. Og i forbindelse med at der så sker fejl ved en afskedigelse, viser det sig, at den bod, som den ansatte bliver tilkendt, bliver det borgeren der skal udrede, og vedkommende får altså en ret stor udgift; den var på over 200.000 kr. i det her tilfælde, hvor der er faldet dom.

Kl. 14.25

Vi ved godt, at de her dilemmaer er i ordningen, men det, jeg vil spørge ministeren om, er, om ministeren kan se for sig, hvordan vi ville kunne have en ordening, hvor man har meget stor selvbestemmelse med hensyn til, hvilken personlig hjælper man har, uden at man juridisk kan komme i en situation, hvor man skal udrede så mange penge.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Hjælpeordningen blev oprindeligt indført i bistandsloven og er jo så senere videreført i servicelove. Den startede som en forsøgsordning, som skulle sikre, at mennesker med et betydeligt hjælpebehov som følge af et handicap kunne leve så normalt og aktivt som muligt i eget hjem.

Det er, som det fremgår af servicelovens § 77, stk. 2, en forudsætning for at bruge hjælpeordningen, at den handicappede selv kan klare opgaven som arbejdsgiver. Baggrunden for det er, at det er et væsentligt led i ordningen, at den handicappede selv får muligheden for at tilrettelægge, hvordan og hvornår hjælpen skal ydes. Så det er altså et ønske om at give nogle valgmuligheder og tage højde for, at der er nogle, der rent faktisk gerne selv vil have mere indflydelse på, hvordan og hvorledes hjælpen skal ydes.

I den forbindelse er det jo vigtigt at slå fast, at kommunerne har en pligt til at rådgive og vejlede brugerne af ordningen om arbejdsgiveransvaret. Det gælder både det rent administrative, og hvordan man skal opføre sig over for sine ansatte. Alligevel kan det jo gå galt, som bl.a. i det eksempel, som fru Lise von Seelen henviser til. Jeg vil dog mene, at det er almindelig viden i dagens Danmark, at det ikke er et lovligt kriterium at fyre en medarbejder på grund af graviditet.

Men jeg har sat et arbejde i gang med at udvikle en brugerhåndbog, som kan medvirke til at vejlede og uddanne brugerne i at løfte arbejdsgiveransvaret. Jeg synes jo, vi hverken skal tage friheden eller ansvaret fra brugerne, men jeg erkender også, at mange, som har god gavn af hjælpeordningen, kan have behov for støtte og for mere viden om, hvad det egentlig vil sige at påtage sig arbejdsgiveransvar.

Lise von Seelen (S):

Det er rigtigt set, at borgeren skal have så stor indflydelse som overhovedet muligt på at have en personlig hjælper. Det er jo en bistand, som kommer så tæt på den enkelte person, at jeg slet ikke kan forestille mig, at det ikke skulle være personen selv, der træffer beslutning om, hvem det er, der skal hjælpe vedkommende.

Men hvis man i det arbejde risikerer at kunne pådrage sig en udgift, som jo for mange ville være umulig at udrede, vil jeg spørge ministeren: Kunne man ikke forestille sig, at man på en og samme gang kunne opnå, at borgeren havde selvbestemmelsen, men at man flyttede det juridiske ansvar til folk, som faktisk har de faglige